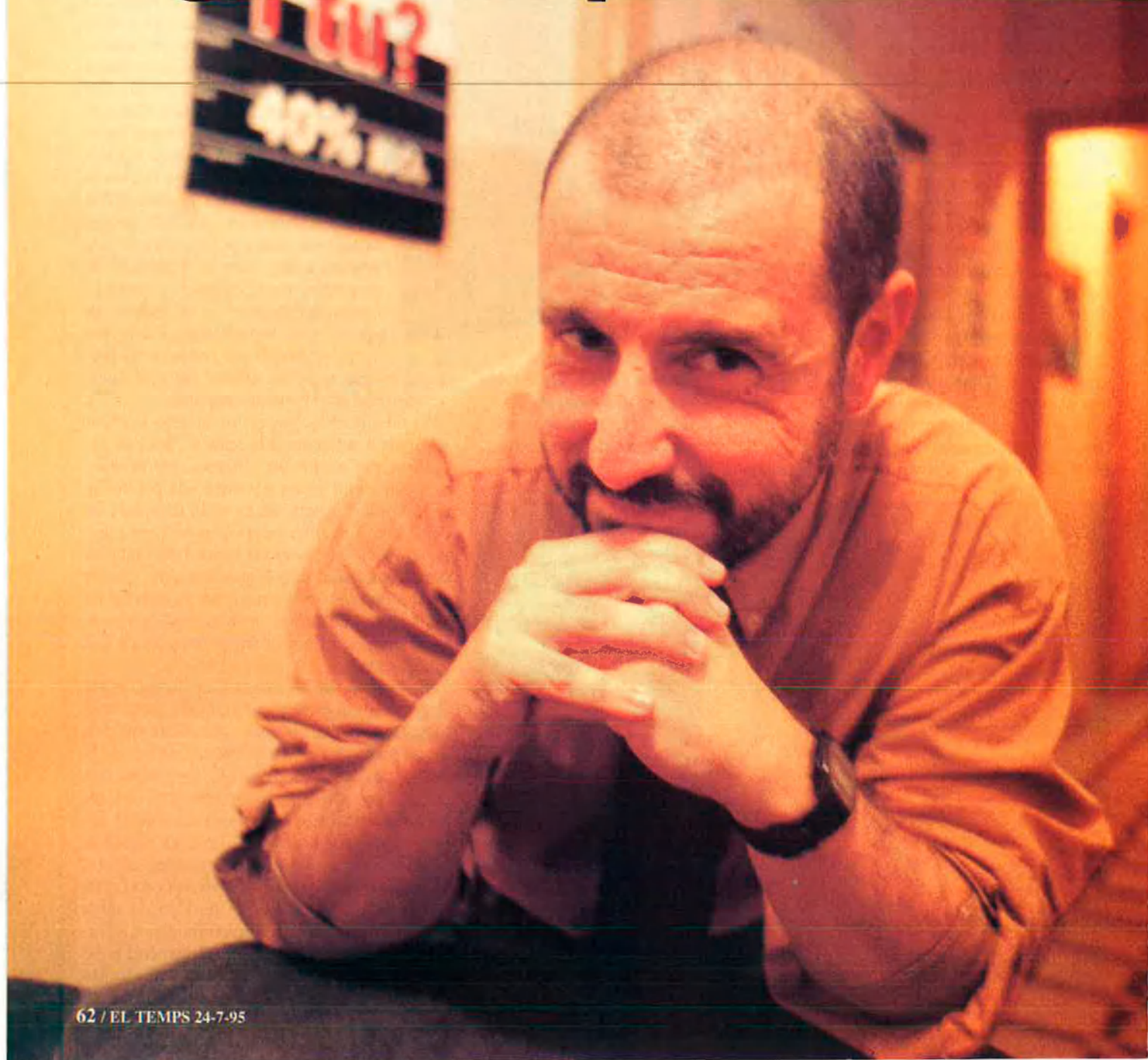

“Seria òptim que els polítics homosexuals diguessin que ho són”

Si a la ILGA hi ha un secretari i una secretària generals vol dir que la lluita pels drets de gais i lesbianes s'ha de tractar de manera diferent?

—Bé, s'ha de tenir en compte que les lesbianes pateixen una doble discriminació; com a dones i com a lesbianes. En alguns països no es reconeix l'homosexualitat femenina, i per tant hi ha una problemàtica diferent a la dels homes. I a més, la ILGA reuneix una quantitat tan gran d'organitzacions de gais i lesbianes que hem de treballar a base de grans acords comuns: anti-discriminació, antisida i pel reconeixement dels nostres drets. Hi ha grups de lesbianes que prefereixen no treballar amb homes; grups on els homes i les dones treballen conjuntament però en equips separats, i grups del tot integrats. Hi ha una gran varietat. Però sobretot, com que creiem que les dones pateixen més opressió, la ILGA és molt estricta en el fet que hi hagi un secretari i una secretària general, i que els temes de les dones no tan sols siguin tan importants com els dels homes, sinó que fins i tot tinguin una certa prioritat. Per això trobem tan important la propera conferència de Pequín.

—Quin serà el vostre objectiu en aquesta Conferència?

—Esperem que hi hagi una declaració de condemna per la discriminació per raons d'orientació sexual, i per tant de reconeixement de l'homosexualitat femenina. És la nostra prioritat més immediata. A més llarg termini, els objectius del nostre secretariat són, en l'àmbit europeu, que la UE homogeneïtzi les lleis al nivell més alt, el de Dinamarca i Suècia, on les parelles són reconegudes. També volem modificacions pel que fa a la circulació dintre d'Europa, on ens podem moure com a treballadors però no com a família. I, molt important, de la presidència espanyola d'aquest semestre esperem que contribueixi a obrir les portes als programes de cooperació i solidaritat amb els grups de gais i lesbianes del Tercer Món, i especialment llatinoamèrica, dins els camps dels drets i de la sida.

—De quina manera es pot practicar aquesta mena de solidaritat amb el Tercer Món?

—Jo diria que la ILGA és el 0,7% rosa. És una federació on els membres han d'entendre que a part dels seus problemes domèstics, al seu país, hi ha dues terceres parts del món on els gais i les lesbianes no tenen les mateixes possibilitats que tenim aquí, o a Holanda, o als EUA, de poder anar a una discoteca tranquil·lament, llogar una pel·lícula o comprar un llibre, encara que no tinguem plens drets. I per això és fonamental el paper de la ILGA i de cada associació, per recordar que no tot és tan bo com el que tenim a casa, on de fet la cosa tampoc està tan avançada. El que passa és que aquí reclamem els drets en positiu. Ja tenim lleis que condemnen la discriminació de l'homosexualitat,

**Jordi Petit,
històric dirigent
del moviment
homosexual del
nostre país,
ha estat nomenat
secretari general
de l'Associació
Internacional de
Gais i Lesbianes
(ILGA). La ILGA va
sorgir el 1978,
i actualment
inclou més de 400
organitzacions de
tot el món. És un
repte que Jordi
Petit comparteix
amb la flamenca
Inge Wallart,
co-secretària de
l'organització.**

lleis de parelles en algun país... i en canvi, al Tercer Món la situació és de repressió, i per tant la lluita és antirepressiva.

—Fa poc s'ha aprovat inicialment el nou codi penal, que és un pas endavant per a gais i lesbianes, però també fa poc, uns membres de la guàrdia urbana va agredir uns homosexuals a Barcelona. Les lleis van més avançades que la societat?

—No, jo penso que en aquest país la societat va per davant de les lleis. I no ho dic com a part interessada, sinó perquè he llegit les enquestes d'opinió. L'únic tema on no hi ha una majoria a favor és el dret d'adopció per part de parelles homosexuals, però quant a la resta, hi ha una àmplia majoria de la població a favor dels drets de parella i de la no discriminació. És cert que hi ha casos d'agressions per part de grups incontrolats, però les entenc com un reflex de la normalitat. Són sectors que quan un dret avança, s'hi rebel·len en contra.

—Com afectarà el tomb a la dreta que es produeix a Europa?

—Sí que és cert que hi ha un cert fenomen conservador arreu d'Europa, però jo entenc que, en democràcia, els drets de gais i lesbianes són irreversibles. Els fets de Stonewall, a Nova York, marquen el començament del moviment modern de gais i lesbianes. 26 anys després ja hi ha un terç del món on l'homosexualitat és almenys legal, i hi ha tres països que reconeixen les parelles homosexuals. És un avenç ràpid.

—Quan va començar el moviment gai, al nostre país era temps de manifestacions i de sortir al carrer. Avui, a les manifestacions, en general, hi va bastant poca gent. Han canviat els mètodes de lluita?

—No. Als llocs on hi ha democràcia i els drets no han avançat, el moviment és fort. És el cas dels EUA o del Regne Unit. Són societats bastant intolerants però on hi ha llibertats democràtiques, i per tant hi ha un alt grau de moviment. En altres països, com el nostre, on hi ha tolerància i hem avançat bastant, el moviment es tradueix en altres activitats com són els serveis. Per exemple: serveis d'assessoria jurídica, de sexe segur, de tallers, d'informació, de cultura... A mesura que el moviment guanya espai transforma la seva activitat en d'altres que potser són menys estridents, però que susciten una participació molt gran. Un cas és el Telèfon Rosa, que en quatre anys de funcionament ha respost a gairebé 20.000 trucades. En canvi, no hem tingut mai una manifestació de 20.000 persones. Ni de 10.000.

—Aquest ús massiu del Telèfon Rosa vol dir que encara hi ha molts dubtes i tabús al voltant de l'homosexualitat?

—Sí, i tant. Però, de fet, als usuaris del servei els interessen sobretot dues grans qüestions: la sida i saber adreces de locals, de llocs on relacionar-se.

CARME PUÉRTOLAS

—L'intens treball de les entitats de gais i lesbianes contra la sida ja s'ha traduït en una disminució dels contagis dintre aquests col·lectius?

—Per desgràcia no podem parlar de retrocés, però sí d'estancament. El problema és que va augmentant entre les persones heterosexuales. Potser perquè el missatge els va arribar deformat; potser perquè l'atribuïen a grups malanomenats de risc, quan només hi ha pràctiques de risc. Els gais i les lesbianes hem pagat un alt preu, i aquest és un camí que no voldríem haver fet mai. Però és un camí que ha obligat a parlar de la sida i de les pràctiques sexuals. Per tant, ha contribuït a dinamitar la doble moral i a parlar de tota mena de pràctiques sexuals.

—Fa deu anys, en una entrevista per a EL TEMPS, vas declarar que el moviment homosexual havia de treballar conjuntament amb el moviment ecologista, pacifista i feminista. Va reeixir l'experiència?

—Bé, allò era el que nosaltres en dèiem política d'aliances. Ara, des de la ILGA, busquem aquestes aliances amb els moviments que defensen el dret a la diferència. L'experiència de fa deu anys demostra que no es pot parlar d'aliances des d'un punt de vista sobreestructural o voluntarista. El millor exemple d'aliança entre moviments és la campanya "Som iguals, som diferents", on participen tota mena d'ONG. Aquesta campanya és molt integrada, perquè hi participen tota mena de col·lectius discriminats perquè són diferents. La teoria de fa deu anys potser era massa mecànica. Ara hem trobat una concreció efectiva i pràctica. En la mateixa línia jo vaig coordinar la campanya "Democràcia és igualtat".

—Aquella idea d'aliances era amb els grups del que ara s'anomena la nova esquerra...

—Nosaltres no som ni de dretes ni d'esqueres; nosaltres creiem que els drets de gais i les-

Jordi Petit opina que la declaració pública de l'homosexualitat de personalitats conegudes socialment contribuiria a la normalització de la sexualitat. Pel que fa als avenços aconseguits en els drets de gais i lesbianes als Països Catalans, Petit destaca la llei d'infància del parlament valencià.

bianes formen part inalienable dels drets humans. Per tant, els partits polítics ho han d'assumir així. I dintre de les nostres associacions, naturalment, hi ha llibertat total ideològica i també de vot.

—Però sí que existeix el "vota rosa".

—El que fem quan hi ha campanyes electorals és donar a conèixer què han fet i què faran els candidats en el camp dels drets.

—I són prou sensibles a aquest tema, els polítics catalans?

—Bé, a València s'ha aconseguit una fita única al món, que és una llei de la infància que parla del dret d'adopció sense discriminació per raó del tipus de parelles. Al nostre àmbit s'ha avançat força, però som lluny de poder dir que hem tocat sostre, com tampoc no n'han tocat els països del nord d'Europa que ja tenen llei de parelles.

—Fa poc, les organitzacions de gais i lesbianes de Bèlgica van amenaçar de fer pública la condició d'homosexual de diverses personalitats polítiques i de l'església. Quina és la posició de la ILGA en aquesta qüestió?

—Això passa a molts llocs, se'n diu outing. La ILGA no hi té cap posició oficial, perquè és un tema nacional. Entenc que en alguns llocs les contradiccions són tan greus que es pot recórrer a aquestes mesures de pressió. Des del meu punt de vista, crec que no es pot revelar l'homosexualitat de ningú sense el seu previ consentiment.

—Creus que els polítics i personalitats homosexuals catalans haurien de fer pública la seva condició?

—Seria òptim per trencar mites, prejudicis i imatges falses que hi ha sobre l'homosexualitat. Contribueix molt a normalitzar l'homosexualitat quan persones conegudes i estimades per altres temes ho diuen sense pegues. Això es dóna més als països saxons que no pas a l'àmbit mediterrani.

—Ho va fer fa poc un regidor de Badalona...

—Sí, un bon exemple és Francesc López. Ell es va presentar a les eleccions clarament com a gai. Tant de bo ho fessin d'altres, perquè això ajuda a anar obrint camí.

—Un altra manera d'obrir camí és recordar la història. En la celebració del 50è aniversari de la fi del nazisme es va parlar prou dels milers d'homosexuals que hi van morir?

—No, malauradament no se'n va parlar prou. I per això moltes organitzacions de gais i lesbianes, com la Coordinadora, han fet actes, per no perdre aquesta memòria històrica. Sobretot és important que els joves coneguin aquesta enorme repressió, perquè entenguin que les coses només es guanyen quan hi ha un moviment organitzat que reclama una cosa tan senzilla com una millor qualitat de vida. Aquesta és l'essència: poder viure una sexualitat diferent amb igualtat de drets i deures. **Agnès Rotger**